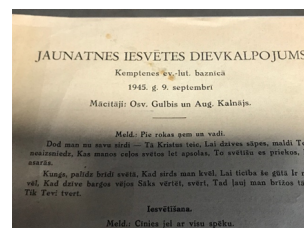

LELBĀL Zviedrijas apgabala APKĀRTRAKSTS 2020. gada rudenī

**“Redzi, sējējs izgāja sēt.” (Mt 13:2).
Dažādi sējēji un Dieva svētītā raža.**

1945. gada 9. septembrī divi sējēji iegāja Kemptonen ev. lut. baznīcā. Iedomājos, ka viņi ieradās pirms jauniešiem, kuriem todien bija paredzētas iesvētības. Noteikti abi Dieva kalpi māc. Osvalds Gulbis un māc. Augusts Kalnājs, iesvētāmo sirdīs bija sējuši Dieva vārda sēklas. Skaidrs, ka lūgšanās atskanēja pateicība Dievam, jo tieši pirms nedēļas, 2. septembrī, Japāna padevās un II. Pasaules karš beidzās, kaut tā sekas ilgi vēl ietekmēja neskaitāmas dzīves.

Kurus tekstus Dieva vārda sējēji todien izvēlējās? Vēl nebija beigušās rūpes par nākotni, par Latviju, par to, vai pietiks ko ēst, kur strādāt, kur iegūt augstāko izglītību latvju tautas bēgļiem. Iedomājos, ka abi aicināja palauties Dievam, uzticēties Viņa žēlastībai, gādāt par cietējiem, neaizmirst savu piederību Kristum un savai tautai. Viņi uzticējās, ka jauniešu sirdīs sētās sēklas nesīs gara augļus, un tā bija. Gandrīz visur, kur latviešu bēgļi nonāca, vispirms tika dibinātas draudzes, kas pulcējās dievkalpojumos.

Varētu būt, ka šogad daudzās vietās Pļaujas svētki nenotiks kā parasti. Ļaudis ir ļoti norūpējušies par vīrusa sekām, kā arī par to, ka jāsargā sava un līdzcilvēka veselība, atturoties no ierastās dzīves parašām. Arvien noteiktāk tiek pieprasīti dažādo problēmu risinājumi un sabiedrības drošības nodrošināšana. Laikā, kad daudzi kļūst pesimistiski par nākotni, iedomājos, ko mums varētu pateikt tie jaunieši, kas dzīvoja 1945. gadā, tādā nedrošībā un tik haotiskā laikā? Ka bija tik svētīgi draudzes priekšā Dievam solīt “būt uzticīgiem līdz nāvei”, kalpot Kristum un Viņa Baznīcai! Šādi viņos auga sētās ticības sēklas. Tās auga līdzcilvēku lūgšanu pavadītas, tās Dieva Gars pasargāja, audzināja, tajā Dieva patiesība dīga, plauka un nesa ticības, cerības un mīlestības augļus. Un tiešām tā tas bija! To apliecina mūsu Baznīcas vēsture!

Pļaujas svētkos patieksimies Dievam par visiem, kuri visdažādākos apstākļos – turpināja sēt. Līdzīgi, kā toreiz, kad māc. Osvalds Gulbis un māc. Augusts Kalnājs, kuri nonāca ASV Ņujorkā un Milvokos un tur kalpoja draudzēs, kuŗās arī es kalpoju un ar pateicību maniju viņu abu kalpošanas augļus. Noteikti arī viņi gadu gaitā sprediķoja par šo Kristus līdzību, atgādinot, lai mūsu sirdis taptu par labu zemi, kuŗā varētu augt ticības sēklas. Pestītājs caur šo līdzību mudina, lai neļaujam pasaules rūpēm un bēdām mūsu sirdis nocietināt un dzīves kārdinājumiem mūs aizvilināt prom no Dieva.

Varbūt kāds no lasītājiem todien bija klāt Kempenē un varētu dalīties? Rakstiet man! pastorlauma@gmail.com. Gribētos dzirdēt jūsu atmiņas, varbūt kā dziedājt skaistās lūgšanas vārdus:

“Kungs, palīdz brīdī svētā, Kad sirds man kvēl, Lai ticība še gūtā Ir rota vēl,
Kad dzīve bargos vējos Sāks vērtēt, svērt, Tad ļauj man brīžos tādos Tik Tevi tvert.”
Nav zināms, kas ir šo vārdu autors, bet zinu, ka māc. Osvaldam Gulbim Dievs bija dāvinājis dzejnieka spējas. Viņam tobrīd bija 35 gadi, māc. Kalnājam 37! Abus vēl sagaidīja gan bargi vēji, gan grūti pārbaudījumi. Abi turpināja sēt līdz mūža beigām - katrs savā pilsētā, tomēr vienoti Viņā, kas ir šo sēklu Devējs. Iedomājos, varbūt ka viņu draudzēs ASV bija klāt arī no tiem, kas todien Kempenē iesvētīti?

Mums ir tik daudz, par ko pateikties šajos Pļaujas svētkos – vai to darām savā mājā, dievnama kopībā vai tiekoties virtuālā pasaulē. Dievs mūs nav atstājis, bet turpinājis gādāt par mums! Arī caur citiem, kam paldies sakām! Viņu darba un gādības dēļ mums netrūkst ēdiena. Strādāsim arī mēs, lai nevienam nebūtu jācieš ne no fiziskā izsalkuma, ne no garīgā. Gadu simteņiem Dievs Vārdu sēklas ‘izšķērdīgi’ sētas, bet to skaits nav samazinājies!

Vēl sējējiem ir ko sēt! Un tā ir Kristus žēlastības un Dieva mīlestības dāvana!

Sēsim, lūgsim, uzticēsimies, pateiksimies Viņam, kas arvien dod kā sēklas, tā augļus!

Viņš lai svētī, pasargā un iedrošina!

+ Lauma Zušēvica,
Arhibīskape

Misionāri.

Biogrāfisks stāsts.

Nesen zviedru valodā izdota grāmata par Zviedru baznīcas simts misijas gadiem no 1874. līdz 1974. gadam. Tās autors ir Jūnass Jūnsonss (Jonas Jonson), teoloģijas doktors un ilggadīgs Strengnēsas diacēzes bīskaps (1989-2005), arī vairāku citu grāmatu autors.

Šo simts gadu laikā Zviedrijas baznīca izsūtīja 814 misionārus uz Āfriku un Āziju. Misionāri bija ne tikai mācītāji, bet arī ārsti un medmāsas, skolotoāji un ekonomisti. Divas trešdaļas no misionāriem bija sievietes. Interesanti, ka pirms sievietēm radās iespēja kalpot Zviedru baznīcā, tās jau kalpoja kā misionāres. Misijas kustība bija daļa no garīgās atdzimšanas kustības kas savu kulmināciju sasniedza Pirmā pasaules kara laikā.

Misionāri regulāri atgriezās Zviedrijā, lai apciemotu draudzes un stāstītu par savu darbu, kā arī vāktu papildus līdzekļus. Tādā ziņā misionāru kalpošanas sakņojās draudzēs, kas uzzināju par dzīvi tālās zemēs, tās cilvēkiem un likteņiem.

Zviedru vai latviešu misionāre?

Viena no misionārēm, kurai grāmatā ierādīta vieta, ir mums, latviešiem, pazīstamā Anna Irbe. Taču šeit stāstījums par viņu nav pielabots nacionālā garā kā mums tas pierasts, paņemot nost to kas nav latvisks. Viņa ir Zviedrijas baznīcas misionāre, pilnā vārdā Anna Kalitajeva Irbe. Nodaļa, kurā mēs iepazīstamies ar šo sievieti, saucas “Sievietes maina lietas” (Kvinnor gör skillnad). Tā sākas ar citātu no senāka teksta par viņu, kur Anna Irbe sāk rīta lūgšanu, pārmetot krustu “krievu stilā”, t. i., “no labā pleca līdz sirdij, no pieres uz leju līdz pat grīdai” (175. lpp). Šī misionāre nes savā sirdī luterāņu, katoļu un pareizticīgo tradīcijas un vēlas dot visu labo nabadzīgākajiem no nabadzīgajiem.

Anna Irbe bija viena no misijas īpašākajām sievietēm, raksta autors. Viņš īsi un kodolīgi apraksta gan Annas kopā ar vīru nodibināto komūnu pie Melnās jūras, gan viņas ceļu atpakaļ uz Latviju pēc vīra nāves revolūcijas laikā. Zviedru arhibīskaps figurē kā svarīga persona gan Annas Irbes tēva Kārļa Irbes kļūšanā par arhibīskapu, gan pašas Annas iespējām nonākt Upsalā un iegūt misionāres amatu. Par viņas darbu Indijā var lasīt aizraujošas lappuses. Piezīmēs grāmatas beigās varam lasīt, ka pēc aiziešanas pensijā, darba finansēšanu turpināja latvieši Amerikā.

Pabeigts stāsts

Interesanta likumsakarība, Anna Irbe aiziet mūžībā 1973. gadā, un 1974. gadā beidzas arī grāmatā aprakstītie misijas 100 gadi. Jo misionāru laiks ir beidzies, daudzi no tiem ir aizmirsti, kamēr daudzu darbs dzīvo tālāk, secina autors. Kristieši ar “zviedru saknēm” aizjūras zemēs veido kristietības nākotni.

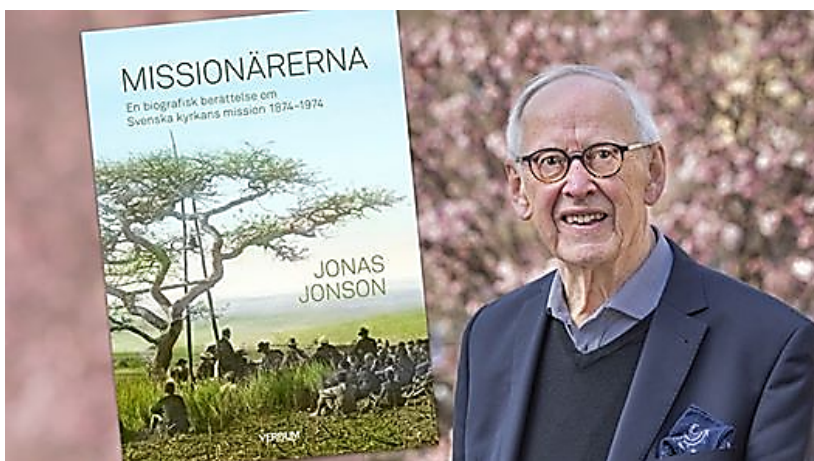
Grāmata dod interesantu ieskatu misijas vēsturē, un it īpaši interesanti lasīt vērtējumu par mums mazliet zināmo Annu Irbi no cita rakursa, kā Zviedru baznīcas misionāri, zviedru autora izvērtējumā.

Turpinājums

Bet mums ir zināms cits stāsta turpinājums. Gan Latvijas evaņģēliski luteriskā baznīca trimdā ir turpinājusi atbalstīt šo misiju, gan arī, Latvijas neatkarībai atjaunojoties, Marika Vidiņa un Austris Rāviņš ir devušies uz Indiju filmēt Annas Irbes nodibināto baznīcu. Šodien atbalstu misijai turpina Latvijas ev. lut. Baznīca. Uz misijas vietu Indijas dienvidos ir devušies vairāki Latvijas un ārpus Latvijas baznīcu pārstāvji, kā piem. Arhibīskaps emeritus E.E. Rozītis. Vismaz vēl ne tika senā pagātnē to darīja, un iespēja “mainīt lietas” vēl joprojām ir tikpat aktuāla kā Annas Irbes laikā.

LELBĀL Zviedrijas
apgabala prāveste
Zilgme Eglīte

Gēteborgas latviešu ev. lut. draudze.

2020.g. 1. martā notika Gavēņa laika dievkalpojums un pēc tam sekoja draudzes pilnsapulce.

Turpmākie dievkalpojumi pirmajā pusgadā tika atcelti sakarā ar Covid-19 vīrusa izplatību.

Šogad mūžībā aizgājuši:

Wilma Teness dzim. 37-01-02 mir. 20-02-11

Uģis Bērziņš dzim. 39-08-13 mir. 20-05-14

Lilija Treus dzim. 19-03-04 mir. 20-07-25

2020.gadā paredzēts

Ziemsvētku dievkalpojums

Svētdien, 20. decembrī plkst. 14.00.

Pēc tam sadraudzība

draudzes namā.

Draudzes valde novēl veselību un
mēs ceram ka tiksimies atkal
Ziemsvētkos.

Geteborgas latviešu draudze pulcējas
Hāgas baznīcā.

Haga Östergata 30B, 411 22
Göteborg

Eskilstunas-Vesterosas draudze

pēc nelielas Covid pauzes atsāka savus dievkalpojumus
ar Dievkalpojumu Vasarsvētku noskaņās 23. maijā.

Dievkalpojums rudens noskaņās paredzēts

13. septembrī.

Savukārt, 8. novembrī plkst. 14.00

Lāčplēša dienai veltīts dievkalpojums.

Dievkalpojumi notiek St: Andreas baznīcā,
Fridhemsgatan 8

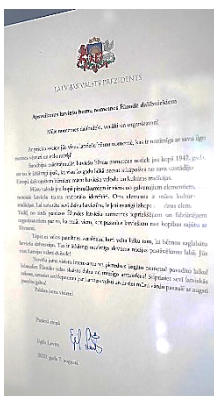
Šogad Latviešu bērnu nometne Ēlandē bija īpaša - jo daudzām ģimenēm šovasar šī bija vienīgā vieta kur kultivēt, uzturēt un vairot latvietību saviem bērniem un pašiem pieaugušajiem.

Šogad nometnes tēma bija - Latviešu raksti un zīmes. Šai tēmā tika apspēlēta dažādas zibensspēles, rotaļas un apdziedāšanās. Neizpalika arī zīmju un rakstu izzināšana, to nozīme latviešu vēsturē un kultūrā. Taisījām zīmes no koka un gleznojām uz krekliem. Bija gan nakts, gan dienas pārgājiens - tas atkal bija modernā gaisotnē jo dziedājām dziesmas un taisījām uzvedumus Eirovīzijas noskaņās.

Liels prieks par bērniem, ka viņi aug un runā latviski, iemācās tik daudzas lietas un paši grib visur piedalīties. Piemēram, pēc pusdienām vai vakariņām visi sāk dziedāt - mums ir tradīcija nodziedāt vismaz divas, trīs latviešu dziesmas. Un tad var redzēt cik izbrīnīti ir bērni, kuri nometnē ir pirmo reizi, par to, ka visi pārējie dzied - turklāt vēl ar tādu prieku un ne jau tāpēc ka kāds viņiem to līcis darīt.

Šogad mums bija liels gods saņemt apsveikumu un vēlējumu nometnes dalībniekiem un rīkotājiem no Latvijas valsts prezidenta Egila Levita, kurš kā stāsta, pats ir bijis te, Sandbijā, savos jaunības gados. Bija tik aizkustinoši klausīties viņa personīgajā vēlējumā nometnei pirms Latvijas valsts karoga pacelšanas un kopīgas Latvijas valsts himnas dziedāšanas nometnes atklāšanā!

Liels, liels paldies Stokholmas Latviešu evaņģēliski luteriskajai draudzei, kura šogad Ēlandes nometnei ir ļoti palīdzējusi! Īpaši, neskatoties uz to ka baznīcai pandēmijas dēļ nav nekādu ienākumu, jūs tomēr radāt iespēju mums palīdzēt.

Paldies
Ints Ivanovskis
ivanovskis@gmail.com

Sveiciens Norčēpingas latviešu draudzei

Norčēpingas draudze tika dibināta septiņdesmit gadus atpakaļ latviešiem, kur pulcēties. Tieši draudze bija tā vieta, kur satikties, runāt un dziedāt savā mātes valodā un pārdomāt lielos mūžības vārdus. Pirmā trimdas paaudze gandrīz jau aizgājusi mūžībā. Pēdējo divdesmit piecu gadu laikā, kamēr esmu bijis jūsu mācītājs, vairāk esam pulcējušies bērēs nekā kristībās. Bet laiki mainās un mēs tiem līdzī. Latvijai iekļaujoties Eiropā, atverās arī Zviedrijas robežas. Tās lielā skaitā šķērsoja arī Latvijā dzīvojošie, lai uzsāktu jaunu dzīvi jaunā pasaulē. Tagad draudze pastāv no otrās paaudzes trimdas latviešiem un pirmās paaudzes no Latvijas izejojušajiem. Norčēpingas draudze ieiet šajā neparastajā gadā, saredzot savu vēsturi kā īpašu aicinājumu katrā atsevišķā laika posmā saprast savu uzdevumu, iespējas un ierobežojumus. Paldies jums visiem, kuri esat un meklējat.

Normunds Kamergrauzis,
Norčēpingas draudzes mācītājs no 1994. gada

Dievkalpojumi notiek Hedvigas baznīcā.
Tā atrodas Vācu laukumā, Norčēpingas centrā,
blakus rātsnamam un viesnīcai Grand.

Labdien! Mēģināšu drusku pastāstīt par mūsu draudzi.

Esmu bijusi valdē 12 gadus un par šo laiku ir miruši 14 cilvēki un kristīti 4 bērniņi. No pirmajiem cilvēkiem, kuri iebruca 1944.-1945. gadā Norčēpingā, esam palikuši tikai daži. Jauno iedzīvotāju ģimenes un strādnieku ir daudz. Grūti ar viņiem sazināties, lai gan bērnu ģimenes bieži satiekas svinībās, kā piemēram, Līgosvētkos un 18. novembrī, pat 20 - 30 personas. Pēdējā gadā mēs pēc dievkalpojumiem dzeram kafiju, (ar groziņu). Daudzi bērni ir aizņemti ar sportu, dejām, kā arī ar baletu un tad vecāki tajā laikā nenāk uz baznīcu jo ir kopā ar bērniem. Dienu pirms Adventa dievkalpojuma man piezvanīja un teica, ka tikai divi cilvēki būs baznīcā, jo visi brauca uz Linčēpingu. Bērniem bija pasākumi un Ziemsvētku svinēšana. Es zvanīju mācītājam Normundam un mēs nolēmām dievkalpojumu atlikt. Svētdien es braucu uz baznīcu un dabūju rokā baznīcas saimnieku, kurš paziņoja jauno informāciju arī ērģelniekam. Atdevu kafijas telpas atslēgas. Laime, ka pēdējā minūtē varēju visu atlikt. Varu atklāt, ka es biju ļoti dusmīga. Kāpēc nevarēja paziņot tad, kad saņēma ielūgumu uz dievkalpojumu. Tagad ir divas ģimenes, kuras prasa lai mēs paziņojam trīs datumus, un tad viņi savā starpā izvēlēties kad viņiem būs labākais datums dievkalpojumam. Es teicu, ka tā nevar rezervēt baznīcu. Pie mums ir grūti dabūt laiku jo baznīcas rīko daudz pasākumus. Runāju ar draudzes mācītāju Normundu, tagad vasarā, kad dabūju šo pieprasījumu. Viņš, tāpat kā es, nepiekrīt izdarīt izmaiņas, jo nevar to nokārtot ar baznīcu.

Esmu ļoti priecīga, ka 2019.gada 8. septembrī sanāca mums svinēt Norčēpingas 70 gadu jubileju. Paldies Dievam ka bija mīļā Inese Gredzena no Stokholmas draudzes, kas man palīdzēja, jo būtu grūti vienai apkalpot 39 cilvēkus.

Es gribu no visas sirds pateikt PALDIES visiem par apsveikumiem, par vēstuli no Stokholmas un Upsalas draudžu mācītāja Kārļa Žola, Stokholmas draudzei par skaisto un garšīgo kriņģeli un ziediem, mācītājam Dr. Normundam Kamergrauzim par grāmatu, kā arī stipendiju no Norčēpingas draudzes un siltiem vārdiem.

Vēl man ir viens LIELS PALDIES
Kristera ansamblim, Christer
Wikmark vadībā, ciemiņiem no citām
draudzēm, kā arī draudzes
locekļiem, kas piedalījās mūsu 70
gadu jubilejā.

Es biju ļoti priecīga par visu šo
dienu, jo esmu bijusi draudzes
locekle no 1948. gada.

AR DZIĻU SIRSŅĪBU/

Silvija Johansson

Mīļie Stokholmas un Upsalas draudžu locekļi, mīļie draugi!

Vispirms jāizsaka dziļa nožēla, ka vēl līdz šī brīdim nav varējuši atsākties dievkalpojumi mūsu draudzēs, un, ka mums visiem zināmās krīzes dēļ, arī man nav bijis iespējams būt Zviedrijā jūsu vidū.

Bet šis ir laiks, kad cilvēki meklē jaunas iespējas garīgai izaugsmei. COVID izraisītā krīze ir parādījusi vairākas mūsu vājās vietas arī kā baznīcām un draudzēm. Miljoni kristiešu visā pasaulē sastop jautājumu: kā mēs veidosim savu garīgo dzīvi arī bez iespējas klātienē apmeklēt baznīcas un dievkalpojumus? Nešaubīgi, tieši baznīcas un draudzes sastopas ar COVID izraisītās krīzes

sekām ļoti tieši un bieži vien – arī smagi. Vai pēc šīs krīzes draudžu un baznīcu dzīve atgriezīsies tajās pašās sliedēs, kā pirms tam? Diez vai. Mēs visi būsim (un jau esam) kaut vai nedaudz, bet savādāki cilvēki – bieži, ar savādākam domām, savādākām vēlmēm, savādāku dvēseli.

Bet, lai vai kā, mums visiem, bija, ir un būs vajadzīgs dvēseles uzturs, mums visiem ir un būs vajadzīgs kādos brīžos garīgs atbasts. Kādi to arvien vairāk meklē (un bieži arī atrod) ar interneta palīdzību; ir arī cilvēki, kas domā, ka tie bez tā var iztikt. Bet, es domāju, ka lielākā daļa no mums šajā laikā arvien vairāk novērtē, cik ļoti nozīmīga ir tieša saskare vienam otru, tas, ka varam sajūst cits citu nevis virtuāli, bet pavisam konkrēti fiziski. To mums ir sniegusi šī kopība – draudze, baznīca. Un protams, lai arī draudzes un baznīcas var daudz ko darīt arī, izmantojot virtuālo pasauli (un es ticu, ka tas notiks arvien vairāk), taču nepieciešamība pēc kopības tādā formā, kā to sniedz reāla draudze, es ticu, ka cilvēkiem arvien būs. Tāpēc es aicinu ikvienu arī šajā - vēl arvien pandēmijas seku laikā, atrast savu kopību, to cilvēku loku, ar kuriem ir iespējams būt kopā, dalīties, runāt, klausīties, sajūst iekšēju tuvību. Varbūt tā ir mūsu pašu ģimene, ar kuru mums tagad ir iespējams būt vēl tuvākiem...

Un es arī ticu, ka pienāks brīdis, kad atkal kā draudze varēsim tikties dievkalpojumos, meditāciju brīžos, kopīgi esot garīgā ceļā un vienkārši, sajūtot viens otru.

Lai Dievs Jūs ikvienu svētī un sargā!

Sirsnībā,
māc. Kārlis Žols

Stokholmas latviešu draudze pārtrauca savus dievkalpojumus šī gada martā.

Tieši tad, kad tik centīgi gatavojāmies 2020.gada Sinodei. Laikā, kad tika vispārēji izziņots par piesardzības nepieciešamību, sakarā ar pandēmiju.

Ja tiek pārtraukta iespēja tikties dievkalpojumos, tas nenozīmē, ka nenotiek nekāda darbība. Gribu teikt, ka tā bija vēl intensīvāka. Daudz kontaktu tika uzturēts telefoniski, lai stiprinātu un atbalstītu mūsu draudzes vecāko paaudzi. Arī vairāki vidējās un jaunākās paaudzes draudzes locekļi kontaktējās ar mani, lai izteiktu savas bažas, savu sāpi un rastu mierinājumu Dieva stiprinājumā.

Viens no visgrūtākajiem momentiem bija, ka nevarējām turpināt fiziskus apmeklējumus veco ļaužu mītnēs. Tas radīja neizpratni daudzos, jo viņiem bija grūti pieņemt pandēmijas uzliktos piesardzības noteikumus. Kaut arī biežās telefona sarunās to atgādinājām, tomēr vecākie cilvēki jutās vientuļi. Kā kada kundze izteicās: "Es jutos pamesta un kad tu pie manis nenāc man ir ļoti skumji."

Nu jau pāris mēnešus situācija ir mainījusies un ir šīs apmeklēšanas iespējas, tikai ļoti ierobežotas...

Apmeklējuma laiks ir iepriekš jāsaskaņo ar mītnes vadību.

Apmeklējums ilgst 30 minūtes, jo rindas ir garas un notiek tikai speciāli norādītās vietās caur aizsargstiklu.

Lieldienu laikā, pēc prāvestes Zilgmes Eglītes ieteikuma tika izveidota vienota vēstule visām latviešu draudzēm Zviedrijā. To varēja saņemt elektroniski vai pa pastu.

Šī gada 14. jūnijā Stokholmā notika sēru svētbrīdis, Aizvesto piemiņas dienas sakarā, St. Jakobs baznīcā, jo dievkalpojumi nebija atļauti pulcēšanās ierobežojumu dēļ. Svētbrīdī piedalījās igauņu un latviešu draudžu pārstāvji.

Stokholmas draudzes mācītāja Kārļa Žola atsūtīto uzrunu zviedriski lasīja draudzes priekšniece Inta Meiere. Orģināltekstu latviešu valodā visi varēja paņemt pie ieejas.

Svētbrīdī bija klāt arī Latvijas valsts vēstnieks Zviedrijas karalistē Mārgers Krams.

Par mūziku rūpējās Rūta Baumgard – ērģeles un klavieres, Inta Heimdal – flauta.

Foto Inna Petra

23.augustā pulcējāmies Kapu svētkos, Stokholmas Meža kapos. Ierobežojumu dēļ mācītājs Kārlis Žols no Latvijas nevarēja ierasties un viņa sūtīto tekstu lasīja un svētbrīdī vadīja draudzes priekšniece Inta Meiere. Prieks bija tikties un kā mācītājs rakstīja savā uzrunā: „Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs.” (Mateja Ev. 22,32)

Kas ir svarīgākais kapu svētkos?

Pirmkārt, ir jāatceras, ka esam pulcējušies, lai lūgtu Dievu par mūžībā aizgājušiem mums tuviem cilvēkiem, lai tos atcerētos un pieminētu.

Protams, tam līdzī nāk praktiska kapu sakopšana un mums bieži nozīmīga ir sen neredzētu draugu, varbūt tuvinieku satikšana. Viena no īpatnējām patiesībām par mums ir tā, ka nereti latviešiem vienam otru iznāk satikt varbūt tikai reizi gadā – kapu svētkos. Ik gadu kapu svētku laiks latviešu tautai ir ļoti īpašs. Pēc lielajiem Baznīcas svētkiem šī, iespējams, ir visizplatītākā Baznīcas tradīcija mūsu tautā, ar kuru ir savijusies arī tautiskā tradīcija. Diezin vai ir kāds latvietis, kurš kaut reizi nebūtu pabijis kapu svētkos. ”
Liels paldies par mūziku Intai Heimdal un Dacei Balodei.

Rudens periodu esam uzsākuši ar arhibīskapes Laumas Zušēvicas izsūtītās vēstules izplatīšanu par nosaukuma maiņu no LELBĀL uz LELBĀp un gaidāmo Draudzes Padomes sēdi, kura notiks 24.septembrī.

Otrajā pusgadā plānotie dievkalpojumi

4.oktobrī - Pļaujas svētku dievkalpojums, plkst. 14.00, Somu baznīcā

31.oktobrī - Mirušo piemiņas dienas dievkalpojums, plkst 14.00, Somu baznīcā

18.novembrī - Valsts svētku dievkalpojums, 17.30, Adolf Fredrik baznīcā

24.decembrī - Ziemassvētku dievkalpojums, plkst 14.00, Somu baznīcā

Neskatoties uz ierobežojumiem sakarā ar Covid- 19 arī šogad rīkojam **Ziemassvētku labdarības akciju.**

Sīkāka informācija draudzes mājas lapā tiks ievietota drīzumā.

Stokholmas draudzei ir swish 123 64 64 895

Stokholmas
ev.lut.draudzes
priekšniece
Inta Meiere

Stokholmas latviešu draudze tiekās Gamla Stan
(vecpilsētā),
Somu baznīcā, Slottsbacken 2B, C, 111 30
Stockholm.

Metro pietura Gamla Stan, autobusa pietura
Slottsbacken.

Visu informāciju par draudzēm, kā arī sekot
aktuālajai informācijai varat www.draudzes.se.

Upsalas draudze

Upsalā noturējām dievkalpojumu ar sekojošu draudzes pilnsapulci februārī. Pēc tam drīz iestājās Covid ierobežojumi. Uzturam kontaktus telefoniski un cik zināms, visi ir žirksti un veseli. Domājam pamazām atsākt darbību un noteikti būs Ziemassvētku dievkalpojums 25. decembrī, kā parasti.

Fotoattēlā ir jauns oša koks un fonā Upsalas pilsēta.

Osis aprakstīts pasakās latviešu folklorā.

Pavasaris jau klāt, koki un krūmiņi rotājas ar skaistām lapiņām un košiem ziediem. Tikai osis vien vēl stāvēja tāds pats plīks un kails, kā aukstajā ziemā bija bijis. Dievs tam bija atņēmis acu gaišumu un nabadziņš nenojauš, ka pavasaris bija atnācis visus aplaimot.

Kad bērzs jau sen bija savas sirdsveidīgās, smalki krokotās lapiņas izaudis un arī ozols savas košās robainītes izgatavojis, tad tie vaicāja osim, kāpēc šis sev svētku uzvalka negādājis? Osis brīnīdamies jautāja: "Vai jau pavasaris ir atnācis?" "Pavasaris jau sen klāt," citi koki tam atteica." Osis nu ar lielu steigu ķērās pie svētku uzvalka, lapu izgatavošanas; ātri steigot, lapas netika gludas un skaistas, bet stūru stūriem, ar lieliem dziļiem ierobiem. Rudenī, kad jau ziemelis sāka pūst, osis vaicāja citus kokus: "Vai drīz būs rudens?" "Tas jau ir patlaban klāt," tika atbildēts. Osis, to dzirdēdams un negribēdams citiem par apsmieklu atkal pēdējais palikt, nobirdināja savas lapas uzreiz. Citi koki vēl bija pilnā zaļumā, bet, aklaiss osis jau stāvēja plīks un kails un ziemelis pa viņa zariem varēja svabadi trakot un plosīties.

Aizmugurē Upsalas pilsēta. Bildi palielinot vai tuvojoties pilsētai top redzama Upsalas Doma baznīca. Abi augstie torņi pašlaik tiek remontēti un galotnes ar čuguna krustiem ir noceltas un aizvestas pie speciālistiem. Tātad, arī šeit ir pārejas laiks. Kad remonts būs pabeigts, torņi būs varenāki un skaistāki nekā iepriekš un visi varēs priecāties.

Kā redzam neizteiksmīgā fotoattēlā kad apskata sīkāk un padomā, ir plašāks saturs, kas pārnestā nozīmē arī varētu attiekties uz Mūsu draudzēm šodien.

Gaidot gaišās dienas un novēlot visiem labu veselību,
Jānis Alsiņš
Upsalas draudzes priekšnieks

Vindhems kyrkan S:ta Birgitta
Vindhemsgatan 9, 752 24 Uppsala

**Stokholmas latviešu ev.lut. draudzes
kapu vietas Meža kapos**
(Skogskyrkogården), Stokholmā

3. nodalījums

2. nodalījums

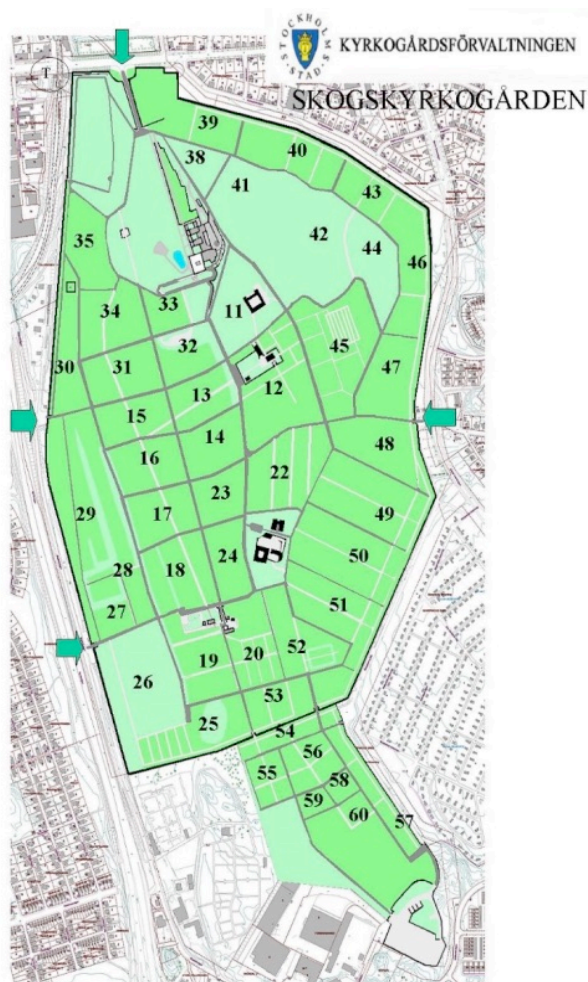
1. nodalījums

Apzināti vai neapzināti no dzimtenes uz svešumu latvieši kara laikā līdzī paņēmuši sirdī saglabātas izjūtas par saviem aizgājējiem. Tās ir mīlestības jūtas, kas vēlas mūžībā aizsauktajiem dot cienīgu un skaistu atdusas vietu.

Daudzās latviešu Dainās izskan vēlme mirušajiem dot dusēšanu baltā smilšu kalniņā, kur tiem zem zaļām velēnām un priežu šalku auklētiem, būs miers.

Rociet mani kalniņā,
Lielā meža maliņā.
Vēji pūš, sili raud,
Meža gali stabulē.

2019. gada Stokholmas ev.lut. draudzes pilnsapulcē man piedāvāja pārskatīt to kas saistās ar mirušo noguldīšanu kapu vietās un uzturēt kārtībā sarakstus. Dokumentus un aktus man nodeva Zaiga Zaļkalne, un pateicos viņai par tik labi sakārtotu sarakstu un pārskatu.

Zinu, ka daudziem kas pašlaik lasa daudz kas būs zināms, it sevišķi tiem, kuriem kapos ir noguldīti piederīgie. Draudzei pieder 3 kapu nodalījumi. Te guļ jau ap 600 urnu ar mūsu piederīgajiem. Katra urna zem 25x25 cm akmens plāksnītes ar DIVIEM vārdiem un DIVIEM skaitļiem ir kā mūsu tautas dziesma, kas savā skopumā tik daudzrunīga. No šiem lakoniskajiem burtiem un cipariem plūst stāsti par cilvēku sapņiem, bēdām un priekiem, kas atstājuši pēdas viņu pēctečos, draugos un paziņās. Atceros, kā iesākot savu kalpošanu, kopā ar mīļām dvēselēm kuras tagad pašas ir starp daudzajiem noguldītajiem, uz ceļiem rāpojot mazgājām plāksnītes. Tā iepazīnos ar jau mirušajiem caur viņu stāstiem. Tas bija pirms 30. gadiem un tagad daudz kas ir mainījies. Sākām izmantot Trešo kapu nodalījumu, tika uzstādīts kapu pieminēklis, jāpiedzīvo pieminēkļu zādzību, jāstāda un jākopj. Paldies visiem kas ir pašizliedzīgi strādājuši un nākuši talkā.

Pašu pirmo kapu iedalījumu iesvētīja jau 1957. gadā prāvests Oskars Sakārnis (1902-1978), kad guldīja smiltājā pirmās 8 urnas. Arhitekts Roberts Legzdīņš (1901-1990) uzzīmēja skici, latviešu veco kapu zīmi – jumtiņu krustu ar latviešu ornamentiem apmalēs. Krusta vidū zeltā vizēja vārds - LATVIJ. To visu izkala Legzdīņa draugs, bronzas kalējs Ragnars Mīrsmēdens – tas pats, kas darinājis Brīvības pieminēkļa 9 metrus augsto Mātes tēlu. Kad bija policijā jāpiesaka zādzību, uz jautājumu par tās vērtību atbildēju, ka tā ir tik dārga, ka to nevar nemaz samaksāt. Kapu krusta kopija savu vietu ieņēma 2012. gadā, Kapu svētkos. Šoreiz, vadoties no fotogrāfijām tika uzzīmēts krusts, un kalšanas darbus veica meistari no Djursholms Svets & Smide. Valdis Dzelzkalējs gādāja par krusta darba gaitu.

Trīsdesmit piecus metrus tālāk ir Otrais nodalījums, ko prāvests Leons Čuibe (1915-2010) iesvētīja 1980. gada 24. augustā. Arhitekts Jānis Kursis izstrādāja apglabājuma vietas izveidi, un tēlnieks V. Balutis (1914-1984) izveidoja cilni „Dzimtenes dziesma”. Tā bija bronzā kalta 90 cm augsta tautu meita ar kokli rokās. Zem figūras tika izkalts identitātes raksts latviešu un zviedru valodā: „LATVIEŠU KAPI”. Lettiska församlingens GRAVPLATS. To visu iesvētīja 1983. gada oktobrī Mirušo piemiņas dienā. Tautu meita palika, identitātes raksts tika nozags! Trešās kapu nodaļas vēstures sākums jau ir jaunajā gadu tūkstoši, kad mūsu atdzimusi valsts bija sākusi savu gaitu. 2000. gadā Latviešu draudze izstrādāja programmu jaunajai kapu izveidei. Pieminekļa komisiju, kurā ietilpa arī vēstnieks un arhitekts Jānis Dripe. Žūrija izsludināja konkursu Latvijas Mākslas Akadēmijas Tēlniecības studentiem, atbalstot tos un piesaistot jauno Latvijas paaudzi trimdas vēsturei. Jau 2001. gadā bija gatavs variants, ko Rīgā akceptēja LMA Tēlniecības nodaļas vadītājs prof. Bruno Strautiņš un prorektors Aigars Bikše. Darba autori: tēlniecības stud. Sandis Konrāds un Gintars Krumholcs. Viņu 3,3 m garais cilnis „VEĻU LAIVA” bija veidots no bronzas. Pieminekli iesvētīja prāveste Ieva Graufelde 2002. gada 31. augustā Kapu svētkos. Laiva ir Baznīcas simbols, kā Baznīcas himnā dziedam „Dievs neļaus savai laivai grimt.” Laiva ir glābšanas līdzeklis, atgādinājums, ka varam paļauties, kaut vai redzam tikai postu (Marka 4:35-41). Laiva ir pārcelšanās līdzeklis, daudziem trimdiniekiem bēgot no ienaidnieka un te kapos, pārcelšanās no šī dzīves krasta uz mūžību. Ārī šo pieminekli 2008. gadā nozaga. Vēl līdz šai dienai zaglis vai zagļi nav zināmi, un Zviedrijas policija tos nav noķērusi. Pieminekļu un skulptūru restaurācija ir sarežģīts darbs. Turklāt, restaurācijas darbi Stokholmas latviešu draudzei dārgi izmaksāja. Atjaunoto Veļu laivu piestiprināja pie mūra 2013. gada 7. maijā un atklāja 22. augustā, Kapu svētkos. Veļu laivas kopija ir izgatavota no kompozītmateriāla, kas ir tik "nevērtīgs", ka pat zagļiem tā nevarētu interesēt! Starp citu, šādu modernu materiālu lieto senlaiku un viduslaiku tēlu remontiem. Veļu laivu izveidoja tēlnieks Christer Björkman, kam darbnīca atrodas Stokholmā.

Šodienas realitāte — kapos ir palikušas apmēram 17 nepārdotas kapu vietas. Šis ir aicinājums paaudzei, kas nedomāja par savu nāvi un to, ka mēs tagad esam vecākā paaudze! Kad mūsu draugs, dzejnieks Juris Kronbergs, gulēja slimnīcā es viņam prasīju, “Juri, kur Tu gribi lai mēs Tevi apglabājam?”. Viņš paskatījās uz mani un prasīja, “Vai man to ir tagad jāpasaka?”, un ko es atbildēju “Jā. Izvēle Tev ir Meža kapos kur ir tēvs un māte, vai rakstnieku kalnā Latvijā. Viņš atbildēja: “Šeit, Meža kapos.” Šodien, vaicāju Jums mīļie — kur Jūs gribiet, lai Jūs apglabā?

To pateikusi, dodos soli tālāk. Paredzu, ka vajadzība būs lielāka nekā brīvās vietas. Tādēļ ir jādomā par trešā kapu nodalījuma paplašinājumu! Tas, protams saistās ar līdzekļiem. Atsaucieties ar ziedojumiem kapiem lai nodrošinātu arī Jums mūžīgu mājvietu. Draudzes valdei stāv liels darbs priekšā. Būs ne tikai jāpaplašina trešais nodalījums, bet arī jāpārskata pirmais. Ir kapu akmeņi kam laika zobs ir atstājis neatgriezeniskas sekas un piederīgiem ir jāpārtrauga savu mīlo aizgājēju kapa akmeņi un, sazinoties ar draudzi, jāgādā par to atjaunošanu.

Paldies par Jūsu uzmanību un cerams arī atsaucību. Rakstīts, ka Dievs saka: “Un redzi, es visu daru jaunu.” Mēs esam Dieva rokas pasaulē kam ir atbildība veikt atjaunošanas darbu.

Ar Dievpalīgu, māc. Ieva Graufelde

Sveiciens Stokholmas latviešu skolas absolventiem 2020. gadā

Mīlie draugi!

Stokholmas Latviešu luteriskās draudzes vārdā sirsnīgi sveicu Jūs ar mācību noslēgumu Stokholmas Latviešu skolā.

Domājot par Jūsu mācību ceļu Stokholmas Latviešu skolā, zinu, ka Jums latviešu skola ir patiesi daudz devusi gan latviešu valodas prasmēs, gan plašās zināšanās par Latviju, gan saskarsmēs vienam ar otru. Latviešu skolas ārpus Latvijas ir gaišas Latvijas saliņas, kurās pieredzam tiešu saikni ar savu tēvu zemi. Paldies viņām par to, un šajā gadījumā, paldies gan Stokholmas latviešu skolas skolotājiem, gan audzēkņu vecākiem, gan pašiem audzēkņiem!

Sveicienam izvēlējos vārdus no Bībeles, Jaunās Derības, Mateja evaņģēlija 5. nodaļas, kur 16. pantā ir teikts: "Lai jūsu gaisma spīd cilvēku priekšā, tā ka tie redz jūsu labos darbus".

Domāju, ticu un ceru, ka tas, ko esat pieredzējuši un mācījušies Latviešu skolā, jums ir devis iekšēju gaišumu, jo patiesas zināšanas cilvēku iekšēji apgaismo. Esmu pieredzējis un sekojis līdzi Stokholmas Latviešu skolas gaitām, un no tās skolotājiem, vecākiem un pašiem audzēkņiem patiesi arī sajutis vēlmi savstarpēji dalīties labestībā un sirds gaismā. Un tā, es domāju, ir tā lielākā, svarīgākā skola, ka mēs mācāmies gaišu, labestīgu attieksmi pret pašu dzīvi. To taču Jums ir arī devušas mācības latviešu skolā.

Tā arī Latviešu skolā gūtās zināšanas lai Latvijas tēlu arvien Jūsu sirdīs un darbos uztur gaišu, un, lai šīs zināšanas nepalik tikai teorētiskas, bet, lai tās nes augļus Jūsu dzīvēs, Jūsu saiknē ar Latviju!

Lai Dieva svētība ar Jums ikvienu un visu Stokholmas latviešu skolu!

Sirsnībā,
Stokholmas Latviešu ev.lut.
draudzes mācītājs
Kārlis Žols

Stokholmas latviešu skolas 2020. gada absolventu un vecāku vārdā gribam izteikt Jums un visai latviešu ev. luterāņu draudzei Stokholmā sirsnīgu pateicību par skaisto apsveikumu, kuru izlaidumā 29. augustā nolasīja skolas pārzine Agnese Blaubārde. Tāpat jo liels paldies visai draudzei par uzdāvinātajām Bībelēm, kas pavadīs jauniešus viņu tālākajos ceļos. Ļoti žēl, ka nevarējāt būt šajā reizē kopā ar mums. Pandēmijas dēļ šogad izlaidumu nācās rīkot piesardzīgi, lai nepārsniegtu 50 dalībniekus. Ceram, ka jau drīzā nākotnē varēsim atkal brīvāk ceļot un tikties cits ar citu plašākā pulkā!

Sirsnīgā pateicībā -

Signe Rirdance, Maija Janusa, Eva Norouzi, Laila Ozoliņa un Liene Werme, Agnese Blaubārde savā un izlaiduma klases absolventu vārdā

Apkārtraksta salikumu veidoja Inta Meiere

